

ЖАН СОЛОМОНОВ
ЛЮБОВ БЕЗ ГРАНИЦІ

chitanka.info

— Знам, бе, разбира се, че знам. Ти за дете ли ме имаш? Пък и всеки хлапак, който поне веднъж се е возил в колата на баща си, ще ми каже същото: „Този, който те удари отзад, винаги е виновният!“ Безопасна дистанция, бързи и отработени рефлексии, тинтири-минтири — и приятелят ми от детинство направи онова волно съчетание от три пръста, за което в училище ни казваха, че е хулигански жест. — Имам шофьорска книжка още от гимназията! Най-важното е кой те удря! Ти още ли не си го научил?

Силен вой на нещо като сирена изведнъж прекъсна думите му и направи невъзможен какъвто и да е по-нататъшен разговор в стаичката. Бучеше така, та чак стените трепереха.

— Коко — опитах се да надвия шума, — какво е това чудо, бе братче. Тревога ли има? Влак ли спира у съседите!

— Климатикъ-ът — кресна в отговор домакинът ни. — Хайде да се спасяваме отсреща в кафенцето.

Наложи се да се спуснем дванадесет етажа пеша. Асансьорът отново бе спрял за проверка. Затова пък можахме да се насладим на графитите по стените и да понаучим нещо ново за „живота и смъртта“. Например известната легенда за щъркелите и бебетата тук беше доста богато илюстрирана и обяснена на няколко езика: френски, арабски, руски, албански. Не липсваха и политически лозунги, които сочеха мястото на този или онзи човек в общата схема на междуполовия морал. Честно казано, при други обстоятелства с удоволствие бих се зачел в това богатство, но другите бързаха да се махнем от шума. Пък и от аромата на стълбището.

Най-сетне, като лавирахме между найлоновите чували с вмирисани отпадъци пред почти всяка врата и наблъсканите до препълване кофи пред пощенските кутии, се добрахме до терасата на малкото кафе. Чистичко островче с примамлив надпис „Нова Медина“.

— Слушай, Коко, ама това не може да бъде климатична инсталация. Защо ни баламосваш. Много повече прилича на самолетен мотор или нещо по-силно. Не ми изглежда да е европейско производство това бучило.

— Обаче грешеш! Съвсем европейско е, но от коя война е останало — виж, това не знам. Трябва да ти обадя, че някои от лионските предградия, както и много други, често са доста далеч от европейските стандарти. Надписите на улиците и въобще табелките са

на френски. А за другото — сам виждаш. Както бе рекъл на времето Чича Пелинко: „Сини афионци, жълти анасонци. От разни бои и от разни вери — човек да се дзвери!“

— Добре, добре. Тези гета, или както любезно ги наричат по вестниците „трудни квартали“, са навсякъде еднакви. Виждам съм ги къде ли не. Но ти, ти как се озова тук! Инженер Николай Христов! Отличникът на МЕИ, блестящият програмист, шеф на екип за нови разработки в... тази дупка!

— Дупката, както казваш, наистина си я бива. Може и да има по-лоша, но ще е трудно да се намери. На дванадесетия етаж със съсед турбината на климатичната инсталация. Покривът — плосък. Следователно лятно време бетонът се напича, зимно време стаята, пардон 16-те ми квадратни метра, никога не се стоплят. Една кухня на етажа, две тоалетни, пет душа! Единственият лукс са чешмата и огледалото във всяка килия. А хич! Затова и ми я дадох. Никой не я искал, пък аз, като ми беше опрял ножът до кокала — приех. Честно казано, ако поне можех да спя, нямаше да е толкова лошо. Опитах и с памук, и с каучуковите тапи — нищо не помага. Чува се и това е. Така и не можах да разбера каква е функцията на този вентилатор. Отдушник на нещо ли, кой знае! Те му викат „Клим“, ама какъв ти климатик в това забравено от Бога място? Нейсе. Какво ще поръчаме? Нали сте ми на гости.

— Кафе и ментов сироп за всички — обърна се към чакащия сервитьор Невена, сестрата на Коко.

— Знаех, че няма да ни посрещне във вилата си в Кан — засмя се горчиво тя, — нали ме беше подготвил малко по малко в писмата си, но пък чак дотук. Честно казано, не го очаквах.

— Винаги има и по-лошо, Вени — прегърна я брат й. — Социалната бездна е най-дълбоката, защото в нея можеш да пропадаш цял живот. Да те заведе до моста след гарата. Там има и българи, ако това ще те успокои.

— Не, няма да ме успокои — драсна до счупване кибрита си Вени. — Може да не е редно да се говори така, но не ми пука за другите. Аз имам само един брат! Мисля, че все пак ти можеш вече да се върнеш. Ще се покриеш в някое градче край Пловдив или Шумен. Кой ще те намери там! И ще си си у дома. Ще можем да се виждаме и въобще. Няма какво да се сравнява. Ще работиш по Интернет!

— Сестра ми си е останала същата наивница — смигна ми Коко. — Помниш ли на времето как я лъжехме, че отиваме на кръжок в Двореца на пионерите, за да отидем на купон без нея? Същата си е! Нищо, че роди три деца. Фирмата на ония пак я видях по интернет, какиното. Явно, продължава да богатее, значи става все по-силен. А аз по кой интернет да работя от пловдивско, по тайния ли? Ще се върна в България, когато си изловите и натикате в затвора всички престъпници, които сега ви се подиграват от прозорците на колите си. Точка!

— Слушай, Коко, защо се дразниш излишно. Помня и за двореца, и за таванчето ни. Всичко помня. И точно затова се опитваме да ти помогнем, двамата. Но не знаем как. Намираме те в тази кочина в покрайнините на Лион. Разблокирай се!

— Добре. Изнудихте ме! Пък и все едно. Горещо още час ще е същият кошмар. Знам разписанието на автомата като таблицата за умножение. Хубаво, че и Вени е тук. Тя е подочула нещо от мама, но без подробности. Затова си фантазира, милата. Само да си купя цигари и идвам.

— Вземи от моите. Къде ще търсиш неделя вечер отворена будка?

Коко махна нервно с ръка и след малко се върна, вадейки два пакета от джоба на якето си.

— Гетото, приятели, си има и хубави страни. Келнерите ме познават, затова за мен по всяко време има цигари. Лошото е, че за други има дрога и патлаци, но това не е мой проблем. Има си политици — да се оправят. Аз си имам достатъчно. Ще ме слушате ли, сега?

— Давай!

— Отначало всичко вървеше добре — вдъхна с наслада лютивия дим на черен „Житан“, увит в царевичен лист, Коко. Май че това беше едничкият лукс, който си позволяваше. Като вино пиеше червено в пластмасови бутилки от литър и половина — сигурен динамит за хора с болен стомах. — С двама колеги се отделихме от Завода и с много труд и икономии, както пише в нравоучителните книжки за деца, за две години си стъпихме на краката. В България, ако не знаете, винаги е имало много добри програмисти и хакери. Четох, били влезли даже в сайта на Пентагона. Може и да е вярно.

— За гениите — четохме. Хванаха група българи, които създали кредитни „Йес карти“. Чукаш първите четири цифри, които ти дойдат на ум и точиш бензин на чешма. Бензинджиите бяха полудели.

— Гледах по телевизията. Е, чак гении? Колко такива истории знам. Ние не се цапахме с такива неща. Работехме честно и печелехме добре. Няма защо да се лъжем. Но по закона на Мърфи, когато има да се случва нещо лошо, то винаги се случва. Така стана и с мен. Прибирам се една вечер по Гео Милев и на светофара на Ситняково един лъскав джип с черни стъкла ме изтресе отзад, та Пежото ми чак подскочи. Добре, че бях с колан, само веждата ми се разцепи като на боксьор. Слизам бесен и виждам едно остригано главище с черни очила и дебел златен синджир около волския врат — не можеш да го сбъркаш. Шансът ми беше, че имаше много хора. Дори един полицай се появи като никога. Иначе кой знае как щеше да свърши всичко. В свидната ни татковина всеки ден отстрелват някой такъв, като дивеч. Мутрата щеше да се разцепи откъм гърба. Нямахме как нито да се измъкне, нито да ме вземе на мерник. Мисля, не беше и сам във возилото си, ама с тия черни стъкла... Както и да е, фуражката направи протокол и отидохме на съд.

— Точно там, както ти казах, твоят адвокат трябваше да настоява с правилник в ръка, че ти си потърпевш. Той е виновният! Съдът не може да не види, че това са железни аргументи.

— Обаче точно този съд прецени, че аргументите на противниковата страна са по-силни. Хайде, не се вдетинявай, моля ти се. Ти да си чул в България обикновен гражданин да е спечелил дело срещу мутра? Тя, държавата, се опитва да ги съди и не може да им направи нищо, та аз ли?! Май лошо ти е повлияла френската демокрация. Започнал си да губиш реалната мярка за нещата! Та, загубих и по силата на съдебното решение трябваше да платя и обезщетението и всичко останало. Възелът се затегна, когато след няколко дни започнах да получавам писмо с „молба“ да занеса в офиса на г-н Х 10 хил. в брой. Евро! Ще оставя на вас, г-н Роберт Оуен от Подуене, да се досетите как са ми открили координатите. Вероятно, защото ме пазеше съдебната тайна?

— Не бой се, това всички знаем. С един малък плик.

— Бинго! Значи не си бил толкова загубен за критическия реализъм.

— Не, защото откакто финикийците измислиха паричните знаци, това си е световна практика. Тук поне няма с какво да се гордеем.

— Спокоен съм за тебе. Мога да продължа. Вече се бях развел, Вени знае, и можех да замина веднага „на море“. Тълпите курортисти в Созопол лесно ме скриха. Но онова говедо, „потърпевшият“ се оказа някакъв бос между автомобилните джамбази и на всичкото отгоре злопаметен като слон. Или си е въобразил, че тегля пари от банкоматите, като ония приятел с бензина. Проверих си по телефона автоматичния секретар и имейла — вдигнали ми мизата двойно и заплахите станали пълни с касапски подробности. А тези хора не си поплюват.

— Уви, да.

— Тъкмо се чудех как да се оправям, и срещнах Ани.

— Ани?!

— Ани Дилова, която не може да си забравил.

— Коко, ти си бил пиян, бе, приятел. Ани Дилова — Ани се омъжи за един италианец и избяга с него през Триест още докато ние с тебе бяхме в университета.

— Тази проститутка! Тя ти изяде главата — избухна Вени и размаза гневно фасата си на земята. — Тя! С другите все някак щеше да се справиш. Пари се печелят.

— Венче, колко пъти съм ти обяснявал. Проституцията е сериозна, често високоплатена професия. Нещо като водопроводчик или електротехник, например. Ани си беше интересчийка. Това не е същото.

— Вени, брат ти е прав, нищо че е по-малък. Спомни си какво е казал г-н Оноре дьо Балзак: „Всяка жена носи своето богатство между краката си.“

— Вие ако не си кажете войнишките мръсотии, няма да сте вие — сви още повече устни Вени.

— Венче, не се прави на гимназистка, моля ти се. Този писател е класик, не е розов телефон. Какво сега, ще се сърдим ли?

— Ама продължи, моля ти се. И с подробности. Тъкмо взе да става интересно.

— Боя се, че не. Става тъжно. Защото това беше точно онази Ани, в която бях влюбен и която никога не забравих. Тя... също не ме била забравила. Как ли можех да проверя? Вечеряхме на свещи на

терасата на една стара созополска къща. Наслаждавахме се на залеза. Припомняхме си взаимно хиляди сладки глупости от училище. Отворихме и втората бутилка Мускат. После...

— Ами после я заведе в хотела да ѝ покажеш колекцията си от пощенски марки — не издържах аз. Този нещастник май още я обичаше!

— Лошото ти е, че си вулгарен, без да говориш мръсни думи — срязва ме Коко. — Това е по-лошото. Ти си циник. Не-по-пра-вим!

— Меа culpa. Меа maxima culpa! Циник съм, а ти я обичаш, даже и в момента. Не те ли е срам?

— Да ме е срам!? От какво, моля?! Обичах и обичам спомена си. Спомена за нашата младост. Но щом те забавлява да надничаш през ключалките, ще те „удвОлтворя“. Да! Първо се наслаждавахме на залеза, после — на изгрева. От балкона на нейния хотел! После тя ми сподели, че се е опарила в живота... Накрая решихме да се съберем завинаги!

— После аз съм била наивница! Ти си наивник, Никола! Защото всеки знае себе си. „Брак по любов — гаранция за нещастен живот!“ — това пък е от Ги дьо Мопасан. Също класик. Френски!

— Какво по-скучно на този свят от скандал, при това семеен, между интелегенти? Абе вие винаги ли сте толкова начетени, или само защото е неделя? Порядъчните хора отдавна да са започнали да се замерят с пепелници и чаши, а вие — с цитати!

— По липса на друго оръжие, нали виждаш — засмя се Коко. — Чашите в заведението са за еднократна употреба. Пепелници — никога не е имало. Столовете — не са за случая.

— Пак си прав. Значи вие с Шоколадената Ани, както я наричахме в училище, се оженихте-е.

— Оженихме се след седмица. Първо в кметството, после в църквата. Спретнахме си един хубав купон в същата кръчма и — Париж!

— Щастливец — под сурдинка се обади Вени.

— Защо? От началото ми потръгна. Намирах си сравнително лесно работа на черно като програмист. Носех по 2–3 хиляди евро на месец въщи. Вярно, не всеки. Имаше и добри, и лоши периоди. Данъци — никакви. Пей, сърце. Но малко по малко поръчките взеха да

секват. Цените паднаха страшно. Това, което от начало се плащаше поне по 1000, падна до 300 евро и пращинки, както казват французите.

— За всичко са виновни „полските водопроводчици“ и „турските електротехници“ нали, както казват противниците на Европа.

— Де да беше така. По-лошо! Предприятията, с които работех, изнесоха цялата си дейност в Тайван ли, в Китай ли... казва ли ти някой? А с техните цени как може да се бориш? Това е от ясно по-ясно. Ако сте чели вестници тази седмица, там е обяснено. Един директор уволнил работниците от цял цех и им казал: „Аз не ви уволнявам. Само пренасям предприятието си в Румъния. Вашите места са си ваши, ако ги искате. Заплата — 110 евро на месец!“. Румънците хвърлят шапки, а нещастните французи загубиха делото си в съда.

— Гледах по телевизията. Синдикатите ги защитили.

— Тях да! А мен кой да защити? Винаги съм работил на черно. Въобще животът ми се обърна. И накрая Ани просто ме изрита. Вижте, не ми се влиза в подробности. Накратко, благодарение на брака си с нея вече имах карта за 10 години. Тя се подновява автоматично. Някои карат така до пенсия. Започнах да си търся прилична работа по специалността, но не успях. И още не съм. Малко по малко стигнах до най-ниското заплащане като безработен. Това прави 400 евро на месец. Дават ти ги, за да не умреш от глад или да не тръгнеш да крадеш консерви. Може ли това да бъде перспектива на човек с качества, с достойнство?

— Нима нищо! Та ти беше брилянтен специалист.

— Всичко опитах. Пък и такъв живот смачква, знаеш ли! Не съм и в първа младост!

— Нищо ново. Проблемът е световен. Търсят се специалисти с дипломи, награди и стаж, но да не са по-възрастни от 25 години. Как? Но Ани не е имала право, морално право да те остави така. Да те „изрита“, както казваш.

— Семейното право във Франция е тънка работа, но всичко не е в закона. Животът ми стана ад! Скандали, натяквания, броене на стотинките ми за кафе и вестник. Отделни спални още от самото начало. Хайде да не продължавам. Казах ви, че не ми е леко. Най-лошото бяха двете й дъщери. А, това беше каймакът на помията! По на 12 и 13 години. Не знаят бъкел български, естествено. Ние като се задърляме, те се затварят в стаята си и почват да плачат. Или звънят на

баща си и почват да го молят да дойде да ги прибере. Ад ви казвам с деветте си кръга един в друг! Накрая, много естествено, не издържах и се магнах. Оставих я да се занимава с бумажината по делото и по всичко. А според закона щом съм напуснал семейното жилище, разводът става за нула време по вина на отсъстващия. Пито, платено!

— Сега разбирам защо си приел да живееш в тази бърлога.

— От зор, много ясно. В Париж и до това не можах да се доредя. Нали я знаете тази песен: „Столицата на светлината“, „Моята страна е Париж.“, Мулен Руж, Фоли Бержер... най-красивите жени на света. И митът за всичко това тропа ли тропа по дървените емигрантски глави. Също като „Раят Америка“. Шаблонът си е шаблон — хваща девет от десет. Затова дойдох в Лион. Вече втора година съм тук. Кога върви, кога не. Крачка напред, крачка назад. Нали съм зодия рак. Свикнал съм! Ето сега, съдбата май пак ще ми се усмихне. В едно близко градче — Сент Етиен, търсят портиер за жилищен блок. Сградата е нова, чиста, не е като тази развалина. Агенцията предлага и двустайно служебно жилище. На партера. Това също е добре. Е, трябва да се мият стълбите, прозорците и т.н. На това вече отдавна съм му свикнал. Хубавото на градчето е, че е работническо. Няма такива тежкари като тук. Атмосферата е по-проста, по-народна. Като едно време у нас. Пролетарската идея си имаше и слънчеви страни, все пак?

— Естествено, като всяка утопия: „Като не можем да сме еднакво богати, ще бъдем еднакво бедни.“ Всъщност мисля, че бяхме щастливи, защото не знаехме колко сме бедни. Слушай, сложно е! Много е сложно.

— Като говорим за утопии, в нашето метро чух един предизборен израз: „Ние ще дадем равни шансове на всички граждани.“

— Чувал съм го и аз. Нали я знаеш тази приказка: „Преди изборите всички стени ти говорят (с плакатите). След изборите — ти говориш на стените.“ Ха-ха, всички са маскири, дето беше рекъл Бай Ганьо. Та и тези сега. Звучи добре, но и добре зацикля!

— Трябва да се оправим.

— Ще! Честна пионерска!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.